

ни да броишь всички-тъ изображения по стѣна-та Като дойдешь до двадесять и трете-то ще да видешь единъ малкъ дупкъ, скривъ въ устны-тъ на една змѣя позлатена, която е изображена отъ Лудовикъ-лео-Моръ.

Вкарай ключъ-тъ въ тѣзи дупкъ. Дѣсчено-то изображение ще ся отвори като една врата. Въ дуплапъ-тъ, кого-то покрива то, ще намѣришь двѣ стѣкла, едно-то златно, друго-то сребърно и двѣ чаши сидефены. Въ сребърно-то стѣкло има чиста вода. Въ златно-то стѣкло има приготвено вино. Ще ги донесешь съ табличка-та въ близикъ-тъ стаикъ безъ да ги покѣтишь, Рустигело, и ако си чуваль за хорѣ на кои-то зѣби-тъ си дрыкахъ отъ страхъ като имъ говорѣхъ за тѣзи знатна утрома на Борджи-тъ коя-то, въ прахъ, е бѣла и лѣскава както прахъ отъ Каррарскы мермеръ, и която смѣсена съ вино, измѣнява Роморантското вино на Сиракузско, ще ся пазишь да покѣтнешь златно-то стѣкло.

РУСТИГЕЛЛО

Има ли еще нѣщо да ми казвате, милостивій господарю ?

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Не. Нѣ само ще си земешь най-добръ-тъ сабиѣ и ще стоишь правъ задъ врата-та, тѣй щото да слушаешь какво ще ся случи и да влезешь щомъ подрѣнкамъ звѣнче-то на кое-то познавашь гласъ-тъ

[Показва му звѣнче-то на маса-та]

— Ако тя повикамъ : — Рустигелло ! — ты ще влезешь само съ табличка-та. Ако чуешь звѣнче-то ще влезешь съ сабя-та си.